అనగనగా ఓ మంచి కథ

ఆత్మీయత

- ఎమ్.వి వి సత్యనారాయణ

(1981 జనవరి విజయ మాసపత్రిక నుండి)

రైలు దిగుతూ ప్లాట్‌ఫారం మీద అడుగు పెడుతూనే దడదడలాడింది సరోజ. అయిదు సంవత్సరాల తరువాత తను తిరిగి ఆరవల్లి స్టేషనులో అడుగుపెట్టింది. మధుని ఒక చేత్తో ఎత్తుకుని, సంచి చేత్తో పట్టుకుని ప్లాట్‌ఫారం మీద నడుచుకుంటూ వెళ్ళింది. స్టేషను మాష్టరుకి టిక్కెట్టిచ్చి గేటుదాటి బయట పడింది సరోజ.

రైలు కూతవేసి భారంగా కదిలింది.

ఆరవల్లి స్టేషను బాగా మారిపోయింది. అయిదేళ్ళ క్రితం తను చూసినదానికీ, యిప్పటికీ చాలా తేడా వచ్చింది. ఇంతకుముందు మట్టి ప్లాట్‌ఫారం కాస్త ఎత్తు పెరిగి సిమెంటు పలకలను కప్పుకున్నది. సిమెంటు బల్లలు, కొత్తగా పెంచిన స్టేషన్ షెడ్డూ, వెల్లవేసిన గోడలూ, నోటీసు బోర్డులూ దాటుకుంటూ మెట్లు దిగి రోడ్డుమీద అడుగు పెట్టింది సరోజ. మట్టిరోడ్డు తారురోడ్డు అయింది. చుట్టూ ఉన్న పొలాలు కనబడకుండా రోడ్డు కిరుప్రక్కలా షాపులు వెలిశాయి. ఒక ప్రక్కగా వున్న నిద్రగన్నేరు చెట్టు క్రింద రిక్షాలు, జట్కాలు నిలబడి వున్నాయి.

సరోజ రోడ్డు మలుపులోకి దృష్టి సారించింది. తడికలతో చిన్న సైకిలు రిపేరు షాపు వుండేది. అది తాతబ్బాయిది. ఇప్పుడు అక్కడ పెద్ద షాపు ఉండి, ముందు టైర్ల దొంతరలుండి, కొత్త సైకిళ్ళు నిలబడి ఉన్నాయి. అది తాతబ్బాయిదేనా?

కౌంటరులో కూర్చున్న వ్యక్తిని పరకాయించి చూసింది. సందేహం లేదు. అతడు తాతబ్బాయే. కృతజ్ఞతా భారంతో కళ్ళు తడిశాయి.

సరోజ రిక్షా మాట్లాడుకుని బాబుతో ఎక్కి కూర్చున్నది. రిక్షా కదిలింది. సరోజ తల వంచుకుంది. అదృష్టవశాత్తూ మలుపు తిరిగేటప్పుడు తాతబ్బాయి చూడలేదు. అయిదేళ్ళ తరువాత మొదటిసారి కనిపిస్తూనే అతడికి కృతజ్ఞత చెప్పుకోవడం ఎలాగో తెలియలేదు సరోజకి.

రిక్షా పొలం మధ్యనున్న రోడ్డు పట్టింది. మధు ఒళ్ళో తలపెట్టి నిద్రపోతున్నాడు. పంట పొలాల మీదుగా సున్నితమైన గాలి హాయిగా తలుగుతోంది వంటికి.

సరోజకి చటుక్కున శ్రీకాంత్‌తో ఆ రాత్రి కటిక చీకట్లో సైకిలు కేరేజి మీద కూర్చుండి, గుండెలు అరచేత్తో పట్టుకుని ఇదే రోడ్డుమీద గతుకుల్లో ఎగిరెగిరి పడుతూ స్టేషన్‌కి రావడం గుర్తొచ్చింది.

'శ్రీకాంత్' అనే ఊహతోనే సరోజ పరవశించింది. శ్రీకాంత్ తన ప్రాణాలను కాపాడటమే కాకుండా తనలో కొత్త ఊపిరిని, కొత్త నెత్తురును పోసి, కొత్త జీవితాన్ని తనకి ఏర్పాటు చేశాడు.

ఆ రాత్రి ఇంట్లో చెప్పింది తను – "శ్రీకాంత్‌ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను అమ్మా" అని.

నరసమ్మ పిడుగు పడినట్లు చూసింది.

"అయితే నేను అనుకున్నది నిజమేనన్నమాట" అన్నది నోరు పెగిల్చి.

తను మాట్లాడలేదు. తల్లి ఏమనుకుందో తను తెలుసుకోదల్చుకోలేదు.

"ఆ అబ్బాయి వర్ణం ఏమిటి?" అడిగింది నరసమ్మ. సరోజ నిట్టూర్చింది. వర్ణం కలిస్తే పెళ్ళి చేయగలదానల్లే తల్లి మాట్లాడింది. వర్ణం కలిశాక గోత్రం ఒకటి కారాదు. అవన్నీ కలిస్తే శ్రీకాంత్ వైపు బంధువులు నచ్చాలి. వాళ్ళ పేరు ప్రతిష్టలు నచ్చాలి. వాళ్ళ ఆస్తిపాస్తులు నచ్చాలి.

"ఆయన నాకు నచ్చారు. ఆయనకి నేనమే యిష్టం. అంతే చాలనుకుంటున్నాను."

"ఈ కబుర్లు రేపు ఉండవు"

"ఏం"

"పుట్టబోయే పిల్లలకి కులం, గోత్రం వుండద్దూ?"

"మా యిద్దరికీ అక్కరలేదు."

"నాన్నకి చెప్పావా?"

"నువు చెబుతావని. అమ్మా! నా కోరిక కాదనకు. శ్రీకాంత్ చాలా మంచివారు."

"మంచితనం అన్నది ఒక్కటే చాలదు" నరసమ్మ గొణుక్కుంది.

విషయం విన్న తర్వాత అన్నారావు ఎగిరిపడ్డాడు. సరోజని కులభ్రష్టురాలవని తిట్టాడు. మూడోనాటికల్లా తగిన వరుణ్ణి తెచ్చి పెళ్ళి చెయ్యకపోతే తన పేరు అన్నారావే కాదు అన్నాడు. ఆరోజే విసురుతో జోళ్ళు తొడుక్కుని ఇంట్లో ఉన్న చివరి ఇరవై రూపాయలు జేబులో వేసుకుని భోజనమైనా చేయకుండా ఎండలో నడుచుకుంటూ రైల్వే స్టేషన్ దిశగా వెళ్ళిపోయాడు.

సరోజ నిట్టూర్చింది.

అదే తను ఐదేళ్ళ క్రితం తండ్రిని ఆఖరిసారి చూడటం 'ఆనాటి కోపం ఇంకా తన మీద వున్నదో లేదో?' సరోజ ఆనాడు తండ్రికి ముందు విడమర్చి చెప్పాలనుకున్నది. ఎలా చెప్పాలో వివరంగా పథకం వేసుకున్నది. అసలు శ్రీకాంత్ అంటే అన్నారావుకి గౌరవం, అభిమానం, కృతజ్ఞత ఉన్నాయి. ఇంటల్లుడు అవుతాడంటేనే అవి తుడిచి పెట్టుకుపోయాయి.

శ్రీకాంత్ తన గ్రామం, చుట్టుప్రక్కల గ్రామాల్లో వైద్యం చేసుకు బ్రతికే ఆర్.ఎం.పి డాక్టర్. అవకాశాలు లేక, బీద పరిస్థితుల్లో సర్దుబాటు చేసుకోలేక మెడిసన్ చదవాలన్న కోరికను అణచుకుని స్వయంకృషితో ఆర్.ఎం.పి కోర్స్ చదివాడు. తన కాళ్ళమీద తను నిలబడే వరకు ఇంటి మొహం చూడనని అలిగి వచ్చినట్టు గ్రామంలో చెప్పుకునేవారు. ఆర్.ఎం.పిగా అతడి ప్రాక్టీసు బాగుండేది.

దంతవల్లికి మైలు దూరంలో వుంది ఆరవల్లి. ఆరవల్లి బాగా అభివృద్ధి చెందిన పల్లెటూరు. సరోజ అక్కడికి రోజూ వెళ్ళి, మహిళామండలిలో టైలరింగు నేర్చుకు వచ్చేది. టెంత్ చదివి ఫెయిలై, పెళ్ళికి ఎదురుచూస్తూ, నాలుగేళ్ళు గడిచాక, కట్నాల విషయంలో తన కుటుంబం వేసే పిల్లిమొగ్గలతో జ్ఞానోదయమై, ఏదో వ్యాపకంగానే గాకుండా, ఆధారంగా కూడా ఉంటుందని భావించి టైలరింగ్ నేర్చుకుంటోంది సరోజ.

ఒకరోజు కుట్టు మిషన్ ట్రబులిచ్చింది. సరోజ దాని హెడ్ తీసి మరమ్మత్తు చేస్తోంటే సూది చటుక్కున చూపుడు వ్రేలులో కండ లోపలి కంటా గుచ్చుకుపోయింది. రక్తం ధారగా కారింది. సరోజ స్నేహితురాళ్ళు ప్రక్క యింట్లోకి పరిగెత్తి, కాఫీపొడి తెచ్చి గాయం మీద వేసి బలంగా కట్టుకట్టారు. మూడు నాలుగ్గంటల్లో నొప్పి తగ్గినట్టే తగ్గి, మరునాడు తిరిగి అదే సమయానికి బాగా బరువు చేసింది గాయం.

అన్నారావు మూలుక్కున్నాడు. సరోజ అక్కలిద్దరికీ పెళ్ళిళ్ళు చేసి కళ్ళు తేలవేసుక్కూర్చున్నాడు. వాళ్ళ పెళ్ళయి ఐదేళ్ళయినా అన్నారావు చేసిన అప్పులు ఒక కొలిక్కి రాలేదు. మక్తా వ్యవసాయంలో మిగిలేదెంత అప్పులికి కట్టేదెంతగా వుంది అన్నారావు పరిస్థితి.

సరోజకి వ్రేలుతోబాటు చెయ్యి కూడా వాచిపోయి ఆ సాయంత్రానికి టెంపరేచర్ పెరిగింది. చెప్పేవాడు చెప్పిన గచ్చాకు పుచ్చాకులన్నీ కట్టారు. కానీ గుణం కనిపించలేదు.

గత్యంతరం లేక అన్నారావు శ్రీకాంత్‌కి కబురు పెట్టాడు. సరోజ వ్రేలు ప్రాంతం నల్లగా కమిలిపోయింది. శ్రీకాంత్ దాన్ని చూస్తూనే సెప్టిక్ అయిందని నిర్ధారణగా చెప్పి వైద్యం ప్రారంభించాడు.

సరోజ చిక్కి శల్యమైపోయింది. చెయ్యి నల్లబడిపోయింది. సరోజ బతకదనుకున్నారు. శ్రీకాంత్‌కి సరోజ సవాల్‌గా కనిపించింది. మిగిలిన కేసులు మానుకుని, సరోజని కాన్‌సెంట్రేట్ చేశాడు. రాత్రింబవళ్ళు అతడికి సరోజ తోడిదే జీవితమైపోయింది.

శ్రీకాంత్ ఏం తిన్నాడో, ఏం త్రాగాడో, సరోజ చేత ఏం మందులు మింగించాడో, తాగించాడో పది రోజుల తర్వాత సరోజకి చెయ్యి నలుపు తగ్గింది. మరో మూడు వారాల్లో మామూలు మనిషయ్యింది.

"మా అమ్మాయిని బ్రతికించారు బాబూ" అన్నారు అన్నారావు దంపతులు గ్రుడ్లనీరు క్రుక్కుకుంటూ.

శ్రీకాంత్ సంతృప్తిగా చూశాడు.

సరోజకి మృత్యు ముఖానికి దగ్గరగా ఉన్నప్పుడే శ్రీకాంత్ తన పట్ల చూపే తాపత్రయాన్ని ప్రేమగా అర్థం చేసుకుంది. ఆమెకి అతడిపట్ల అంతవరకూ ఉన్న గౌరవం ప్రేమగా మారుతున్నట్టు తోచడానికి అట్టే రోజులు పట్టలేదు.

నరసమ్మ విషయాన్ని పసికట్టింది. కూతురును అడగాలనుకుంటూనే ఆలస్యం చేసింది. కోలుకుంటూనే కూతురును తను అడిగి తిరిగి ఆమెను అస్వస్థురాలిని చేయడం ఆమెకు హితవు కాలేదు. ముగ్గురు కూతుళ్ళలోనూ సరోజ అంటేనే ఆమెకు బాగా ప్రేమ.

శ్రీకాంత్‌కి, టైలరింగు స్కూలుకి వెళ్తూ తండ్రి అన్న మాటలు చెప్పింది సరోజ. శ్రీకాంత్‌కి చేతిలో చిల్లిగవ్వలేదు. అన్నారావు, సరోజ వైద్యం కోసం పెద్దగా యిచ్చుకోలేకపోయాడు. మిగిలిన కేసులు ఈ మధ్య కాలంలో పట్టిపోయాయి శ్రీకాంత్‌కి.

"ఏం చేద్దాం?" అడిగాడు శ్రీకాంత్.

"మీ యిష్టం" అన్నది సరోజ.

"నా కోసం అందరినీ వదులుకోగలవా?"

సరోజ తల వంచుకుంది.

"చెప్పు సరోజా?"

సరోజ కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండాయి.

"మీ ప్రాక్టీసు?"

"విజయవాడ వెళ్ళిపోదాం. ప్రాక్టీసు అక్కడే పెట్టుకుంటాను."

"ఇద్దరమూ బ్రతకగలమా?"

"నన్ను సందేహిస్తున్నావా సరోజా? నిన్ను పోషించుకోలేనా? నా వృత్తిమీద, నా కృషి మీదా నాకు నమ్మకం వుంది."

"విజయవాడ వరకు ఎలా వెళతాం?"

తాతబ్బాయిని వంద అడుగుతాను. అతని సైకిలు అడిగి తెచ్చి కాలవగట్టున గడ్డిమేటు ప్రక్కన ఉంచుతాను. మీ అమ్మ పూర్తిగా నిద్రలోకి జారుకున్న తర్వాత ధైర్యంగా వచ్చెయ్యి. నీకోసం కాచుకుంటాను."

సరోజకి ఒళ్ళంతా భయం ప్రాకి నీరసం వచ్చేసింది. ఏదో చేయాలి తప్పదు.

"ఇష్టమేనా?"

సరోజ తల ఊపింది.

సంఘం దృష్టిలో తను శ్రీకాంత్‌తో లేచిపోయినట్టు కాబోలు సరోజలో మొండి ధైర్యం ప్రవేశించింది.

రిక్షా కుదుపుతో ఈ లోకంలోకి వచ్చి పడింది సరోజ. మధు ఉలిక్కిపడి లేచాడు. రిక్షా దంతపల్లి కాలవ గట్టు పట్టింది.

"అమ్మా" అన్నాడు మధు.

"వచ్చేశాం బాబూ తాతయ్యగారి ఊరు వచ్చేశాం" అనంది సరోజ.

వారం క్రితం నరసమ్మ ఉత్తరం రాయించింది సరోజకి. మీ అక్కలు బావలతో వస్తున్నారు. ముగ్గురినీ ఒక్కసారిగా చూసుకోవాలని మీ నాన్న ఆరాటపడుతున్నారు. శ్రీకాంత్‌తో కలసి ఒకసారి రమ్మని ఉత్తరంలో సారాంశం.

శ్రీకాంత్‌కి క్షణం తీరడం లేదు. ఉదయం సాయంత్రం రెగ్యులర్‌గా ఇంజక్షన్లు యివ్వవలసిన పేషంట్లున్నారు. అతడి క్రింద ఒక కాంపౌండరు ఉన్నాడు. కానీ, అతని చేత ఇంజక్షన్లు తీసుకోవడం యిష్టంలేని పేషంట్లు కొంతమంది వున్నారు.

అయిదేళ్ళ తరువాత పుట్టింటికి వెళ్ళడానికి సరోజకి బెరుకుగా వుంది.

తను లేచిపోయింది వాళ్ళ దృష్టిలో. తల్లి రమ్మని రాసింది కానీ చుట్టుప్రక్కలవారు తన పట్ల ఎలాంటి భావాలు ప్రదర్శిస్తారో తనకు తోచడంలేదు.

అక్కలు తనంటే ప్రేమ చూపేవారు. తనమీద ఈ ముద్ర పడినప్పుడు వాళ్ళలో చెలరేగిన భావాలేమిటో తనకు తెలియదు. ఇప్పటికీ వాళ్ళు తనపట్ల ఎలాంటి అభిప్రాయంతో ఉన్నారో తను వూహించలేకపోతోంది.

పెద్దక్క భర్త జూనియర్ ఇంజనీర్ అయ్యాడు. వాళ్ళు హైదరాబాద్‌లో ఉంటున్నారు.

చిన్నక్క భర్త ఒక పల్లెటూళ్ళో ఎలిమెంటరీ స్కూలు మాస్టరు.

ఆ ఇద్దరు అల్లుళ్ళని కొనుక్కోవడంతోనే తన తండ్రి జీవితం సరిపోయింది. తన తండ్రి ప్రతాపం చూపడానికి తన పెళ్ళి అతనికి ఎలాంటి అవకాశమూ ఇవ్వలేదు. 'ఆయన అభిమానం గాయపడటానికి అదే కారణం' అంటూంటాడు శ్రీకాంత్.

సరోజ ఆలోచనలకు ఆనకట్ట వేసే ప్రయత్నంలాగా రిక్షా ఆపి బెల్ కొట్టాడు రిక్షా డ్రైవర్.

సరోజ రిక్షా దిగి బాబుని ఎత్తుకుని సంచి తీసి రిక్షా అతనికి డబ్బులిచ్చింది. తలెత్తి చూడటానికి బిడియంగా వుంది. అప్పటికే ఊళ్ళోకి రిక్షా రావడంతో పిల్లలు బిలబిలలాడుతూ పరిగెత్తుకు వచ్చి చుట్టూ ముగారు. పనిపాటల్లో ఉన్న స్త్రీలు ఇళ్ళల్లోంచి బయటకు వచ్చి విడ్డూరంగా చూస్తున్నారు.

సరోజ పిల్లల్ని తప్పించుకుంటూ కాల్వగట్టు వెంబడి నడచి వంతెన దాటి అవతలి ప్రక్కకి వెళ్ళింది.

నరసమ్మ ఎదురువచ్చి మధును అందిపుచ్చుకుని ముద్దుపెట్టుకుని, "బాగున్నావా అమ్మా? అల్లుడు రాలేదా?" అన్నది.

సరోజలో బెదురు తగ్గింది. తల్లి పలకరింపు విన్నాక వాతావరణం సుముఖంగా ఉన్నట్టు ఆనందం కలిగింది.

"ఆయనకి తీరిక లేదు. కేసులు ఎక్కువయ్యాయి. నీ వంట్లో బాగుంటోందామ్మా?" అన్నది సరోజ.

ఇద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఇంట్లో అడుగుపెట్టారు. ఇల్లు బిలబిలలాడుతూ ఉంది. ఎప్పుడూ ఏదో పోగొట్టుకున్న దానిలాగా ఉండే ఇల్లు పిల్లలతో సందడిగా ఉంది.

"పెద్దక్కకి ఇద్దరు పిల్లలు. చిన్నక్కకి ముగ్గురు."

సరోజ మౌనంగా తల ఊపింది.

పెద్దక్క కాంతం పిండి రుబ్బుతూంది.

సరోజని చూస్తూనే, "ఇదేనా రావడం?" అన్నది.

సరోజ తలాడింది, "చిన్నక్క ఏదీ?" అంది.

"ఎవరింటికో వెళ్ళినట్టుంది పిల్లల్ని వదిలి పెట్టి" అంది పెద్దక్క విసుగుతో.

అన్నారావు వస్తూనే సరోజని పలకరించాడు. శ్రీకాంత్ గురించి అడిగి తెలుసుకున్నాడు.

సరోజ అన్యమనస్కంగా వుంది. తను ఎంత భయపడుతూ వచ్చిందో, అంతా నిజంగానే జరుగుతోంది. తన అక్కలకు జరిగినట్టు తనకి జరగడంలేదు. వాళ్ళ పిల్లలకు అందినట్టుగా తనపిల్లవాడికి అందడం లేదు. తల్లి కూడా ఏమంత ఆసక్తి కనబరచటం లేదని సరోజకి అనుమానంగా వుంది.

కేవలం నా అనుమానమేనా? 'కాదు' అంది మనస్సు.

ఆ రోజు అందరూ తలంటుకున్నారు. మధుకి తలంటుదామంటే కుంకుడు పిప్పి తప్ప ఏమీ మిగలలేదు. తనయితే సబ్బుతోనే ముగించుకుంది. తల్లికి తెలిసి కూడా కిరాణా కొట్టునుండి తెప్పించలేదు.

పుట్టింట్లో అభిమాన పడటమేమిటి? అని సరోజ తనని తాను సమాధాన పరచుకోవాలని చూసింది. లాభం లేకపోయింది. ఉదయం భోజనాల దగ్గర తనవంతు వచ్చేటప్పటికి కొన్ని ఆధరువులు తగ్గిపోయాయి. సరోజలో దుఃఖం పొర్లుకొచ్చింది.

కేవలం తను చుట్టం చూపుగా వచ్చిందే తప్ప, పుట్టింట్లో తనకి వాటాగానీ, స్థానంగానీ లేవు. తన కొడుకు తల్లిదండ్రులకు 'ముద్దుల మనవడు'కాలేదు. తనది సాంప్రదాయ బద్ధమయిన పెళ్ళి అయివుంటే తనకివన్నీ తీరని కోరికలు కావు.

అక్కలు పై మెట్టు మీదనుంచి తనని చూస్తున్నారనిపిస్తోంది.

ఏమో తన భ్రమేమో? సరోజ ఉలికిపడి చూసింది. తనని ఎవరో కనిపెడుతున్నట్టు తోచింది. చుట్టూ చూసింది. చినబావ తనని తినేసేలాగా చూస్తూ చటుక్కున చూపులు మరల్చుకున్నాడు. తను వచ్చినప్పట్నుంచి తనని వెంటాడుతున్నాడు.

సరోజ చప్పున బట్టలు సర్దుకుని లేచి వెళ్ళిపోయింది.

మధు ఏడుపు మొదలు పెట్టాడు. రాత్రి తొమ్మిదయి వుంటుంది. గాలి తగలక ఉక్కగా ఉంది. సరోజ మధుని ఎత్తుకుని వాకిట్లోకి వచ్చింది.

చీకటిలో ఊరంతా ఎప్పుడో సద్దుమణిగింది. గాలిలో మధుని ఆడించాక కొంతసేపటికి భుజం మీద నిద్రపోయాడు. తను పిల్లవాడితో తిప్పలు పడుతున్నా, తల్లి మెలకువగా వుండి కూడా కిక్కురుమనక పోవడం సరోజ గమనించింది. అదే అక్కల పిల్లలు ఏడ్చినప్పుడు ఆమె గాభరాపడి ఊరుకోబెట్టడం తను చూసింది.

మధుని అలాగే భుజం మీద వుంచుకుని ఇంట్లోకి నడిచింది. ఇద్దరు అక్కలూ రెండు గదులు ఆక్రమించుకున్నారు. తల్లికొక మంచం, తండ్రికొక మంచం. పిల్లలందరూ రెండు మంచాలమీద సర్దుకు పడుకున్నారు. సరోజకు చాప దక్కింది. పిల్లలకు తలగడలున్నాయి. సరోజకు గుడ్డలమూట ప్రాప్తమయింది. చాపమీద పడుకున్నది గానీ సరోజకి నిద్రరావడంలేదు. నిశ్శబ్దంలో ఎవరో వెక్కి వెక్కి ఏడవటం వినిపించింది సరోజకి. అలాగే చెవులు రిక్కరించుకుని వింది.

ఏడుస్తోంది పెద్దక్క.

"ఏమే నా ఇష్టం - నా సంపాదన. నీ తాత ఎవడన్నా ఇచ్చాడా? తాగితే తాగుతాను. ఎవడడుగుతారు?" అంటున్నాడు పెద్దబావ ముద్దగా.

"నీ చేతులిరగ. తాగితే తాగు. నన్ను ఎవరు కొట్టమన్నారు? తాగొచ్చిన వాడివి నోరు మూసుకుని పడుకో" శోకాలు పెడుతోంది పెద్దక్క.

ఆ వెనక దభీదభీమని గుద్దినట్టు చప్పుడు, ఆ వెనుక మెల్లగా ఏడుపు.

సరోజకి నిద్ర పూర్తిగా దూరమైంది.

"పెద్దల్లుడిని కేకలు వేయరాదూ?" అంటోంది తల్లి.

తండ్రి నిట్టూర్చి ఊరుకున్నాడు.

సరోజకి ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు.

"అబ్బ! వద్దండీ"

"ఎప్పుడూ వద్దంటావు ఎలా? నేను వేరే మార్గం చూసుకోనా?" అంటున్నాడు చినబావ.

"ఆపరేషన్ చేయించుకోరు. నాలుగో సంతానం కలిగితే ఎలా?"

"పుట్టరు లెద్దు"

ఏమో నాకు మాత్రం పచ్చిపుండులా వుంది ఒళ్ళంతా."

"నెలలో పాతిక రోజులు నీకు అంతే" శాంతక్క, బావల తగాదా యిక వినలేక చెవులు మూసుకుంది సరోజ.

సరోజ స్నానం చేసి వచ్చేటప్పటికి మధుని పట్టుకు కొడుతోంది శాంతక్క.

"చూడు బాబు తినేదాంట్లో కిందపడిన ఎంగిలి పోస్తున్నాడు. సంకరజాతి లక్షణం కాకపోతే" అంటోంది చిన్నక్క.

సరోజ, శాంతక్కతో తగాదా వేసుకునేందుకు సిద్దంగా లేదు. తను రాత్రంతా ఆలోచించి విజయవాడ వెళ్ళిపోవడానికి నిర్ణయించుకుంది. తనకి పుట్టింట్లో ఉండడం దుర్భరంగా ఉంది.

తండ్రి స్థితి చాలా అధ్వానంగా వుంది. కిరాణా కొట్లో అయిదువందల పై చిలుకు బాకీ వుందట. ఉదయాన్నే సందువా పెట్టె తిరగేస్తుంటే బావలు అతడికి పంపుతున్న మనియార్డరు ముక్కలు కనిపించాయి. నెలకి ఇరవై ముప్పై సర్దుబాటు చేస్తున్నారు వాళ్ళు. పెన్షన్ డబ్బులూ, అవీ ఇవీ కలుపుకుని గుట్టుగా కాలక్షేపం చేస్తున్నారు తన తల్లీ, తండ్రీ. అందుకే అక్కల బ్రతుకులు పైకి పటాటోపంగా ఉన్నా, లోపల జరిగేది తెలిసినా తండ్రి మాట్లాడలేకపోతున్నాడు.

నాలుగు మెతుకులు ఎంగిలిపడి ఎవరూ చూడకుండా తల్లికి తన చీరల్లో రెండు యిచ్చింది సరోజ. తల్లి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరగడం స్పష్టంగా చూసింది సరోజ. ప్రయాణం ఖర్చులకు పోగా, పాతిక రూపాయలు మిగులుతాయని లెక్కపెట్టుకుని వాటిని తల్లి చేతిలో పెట్టింది సరోజ.

"నాన్న లేరా?" అడిగింది సరోజ.

"ఆరవల్లి వెళ్ళారు" అన్నది తల్లి.

సరోజ అందరి దగ్గరా శలవు పుచ్చుకుని బయలుదేరింది. దారిలో జట్కా కనిపించింది. స్టేషను చేరుకుని టిక్కెట్టు తీసి ప్లాట్‌ఫారం మీద బెంచీపై కూర్చుంది.

చెమటలు కక్కుతూ తండ్రి వెతుక్కుంటూ రావడం చూసింది సరోజ. చటుక్కున నిలబడి, "నాన్నా!" అంది

అతడు వస్తూనే మధుని ఎత్తుకుని ముద్దాడి, జేబులోంచి ఉంగరం తీసి అతడి వ్రేలికి తొడిగాడు.

సరోజకి కృతజ్ఞతా భారంతో కడుపులో దేవినట్టయింది. ఆ వుంగరంతో వాళ్ళు మరెంతగా దరిద్రంలో దిగబడ్డారో?

"ఇప్పుడు అది ఎందుకు నాన్నా?" అంది సరోజ.

"ఉండనియ్యి తల్లీ. రాక రాక యింటికి మనవడు వస్తే ఈ మాత్రం యిచ్చుకో తగనా తల్లీ" అన్నారావు గొంతు పూడుకుపోయింది.

"ఉంగరానికి డబ్బు ఎక్కడిది నాన్నా?"

"మీ అమ్మ తన పాత దుద్దులు చెడగొట్టి, చిన్న దుద్దులు చేయించి, మిగిలిన దానితో ఉంగరం చేయించింది. కంసాలి ఈ రోజు వరకూ ఇవ్వలేదు. అదృష్టవంతుడిని తల్లీ. సమయానికి అందాయి" అన్నాడు అన్నారావు చుట్టూ చూస్తూ. బావలు ఇటు ఏమైనా వచ్చారేమోనని తండ్రి కంగారు పడుతున్నాడు.

ఉన్నట్టుండి అన్నారావు ఏడవసాగాడు.

"ఊరుకో నాన్నా!"

సరోజ దుఃఖం అణచుకోలేకపోయింది.

సిగ్నల్ స్థంభం దగ్గర రైలు బండి మలుపు తిరుగుతూ కనిపించే సమయానికి, ఆమెకు మనసులో ఏ బరువూలేదు.

COMMENTS